

O strachu...

Keď sme hovorili o duchovnej sile je dobré povedať si niečo o jej opaku, o strachu. Svätý Otec Ján Pavol II, keď prišiel do rodného Poľska i na naše Slovensko opakoval známe slovo: „Nebojte sa!“

Strach. Trpia ním ľudia, ktorí majú radi len seba alebo seba najviac zo všetkého. Pre lepšie pochopenie tejto pravdy si to priblížme na príklade zvierat. Na tých, čo bežne chováme doma. Chováme sliepky a kurence. Vieme, aký veľmi plachý tvor je sliepka. Sotva niečo pri kuríne zabuchoce, už letí preč. Ale všimnime si ju, keď má okolo seba kuriatka. Vidíme ako sa o ne stará a vidíme i to, že keď ich má pod krídlami, alebo okolo seba, má takú obrovskú odvahu, že sme až prekvapení. Dokáže bojovať proti psovi, mačke, ba odborníci hovoria, že vo chvíľach starosti o mláďatá vie zaútočiť i na leva. Tento jav môžeme vidieť takmer u všetkých zvierat, keď majú svoje mláďatá. Je to v ich prirodzenosti, že život mláďatka je pre nich dôležitejší než ich vlastný. Z tohto príkladu a potom i z našich životných udalostí môžeme vyčítať dôležitú pravdu, že strach je vlastne samoláska. Aj Sväté písmo nám to dosvedčuje, keď hovorí: „Kto sa bojí, nie je dokonale v láske.“ Objavuje sa zákonite tam, kde je naše osobné „Ja“ spojené s niekým, alebo s niečím a hrozí nebezpečenstvo rozdelenia. Preto sa bojíme o niekoho, bojíme sa o niečo, alebo i z toho máme strach, že sa nesplní naša vysnívaná predstava, alebo že sa splní tá zlá, keď niečo stratíme, ktorú sme si my sami vymysleli, alebo nám ju iní vsugerovali. A preto, že na naše predstavy, plány a túžby sme veľmi naviazaní a preto, že práve v tejto oblasti predstáv zažívame najväčšie sklamanie, preto strach pociťujú najviac ľudia bujne fantázie. U týchto má strach najväčšie oči. Ešte žijú a už plačú na svojom pohrebe. Ešte nezomreli a už vidia všetkých okolo svojho hrobu.

Mnohí si pomáhajú proti strachu podceňovaním a bagatelizovaním hroziaceho nebezpečenstva. Je i to liek, ale veľmi úbohý. Statočnosť nikdy nestojí na lži a falošnej odvahe.

Okrem tých bežných prirodzených strachov o zdravie, o dobré meno, o deti, o to aby sa nič nestalo a stalo sa iba to, čo my chceme, alebo okrem strachu o majetok je tu i zvláštny duchovný strach vyplývajúci zo sebelásky a pýchy. Prejavuje sa vtedy, keď si máme úprimne priznať akí sme a čo sme zlé alebo nedostatočne urobili. Okrem toho je tu i strach odhodlať sa ku zmene, ku tomu, akí by sme mali byť. V tomto je i príčina, prečo mnohí neradi rozmyšľajú nad sebou, alebo utekajú pred tými, ktorí majú odvahu odhaliť ich nedostatky. Ba sú aj také chvíle, kedy sa zo strachu nerozpráva o niektorých témach a problémoch. K tomuto sa pridružuje i strach pred tými, ktorí nám majú čo povedať slovom, alebo svojím životným postojom a príkladom. Ale i v tomto prípade platí, že sa bojíme niekoho len preto, lebo sa o niečo bojíme. Ak sa bojíme o svoju namyslenú alebo domnelú bezchybnosť, utekáme od bystrozrakých a prezieravých ľudí. Ak máme radi peniaze, vyhýbame sa tým s ktorými by sme sa mali podeliť, alebo pred tými, ktorí nám hovoria o svojich a cudzích potrebách. A ak sa bojíme o svoje pohodlie, o svoj pokoj, držíme sa ďalej od tých, čo nás volajú do činnosti, alebo strhujú do práce.

Pýtame sa aj my, veriaci, čo máme robiť proti strachu, ktorý sa vo všetkých týchto formách na nás dolieha a znepokojuje náš život? Ako sa stať vnútorne silnými a pokojnými? Najlepší, najosvedčenejší liek je viera. Viera v Boha, ktorý je všemohúci i dobrý. On riadi svet i osudy ľudí. Áno, je to viera, že Boh nám dá vždy silu k tomu, čo od nás žiada, že je vždy pri nás a dovolí nás skúšať ťažkosťami, len natoľko, aby sme sa spevnili, a nie zlomili. Akí vyrovnaní, silní a pokojní môžeme byť, ak máme toto vedomie! Veď, ak Boh nechce, nestane sa to, čoho sa bojíme. A ak to dovolí, vždy bude pri nás a dá nám silu, aby sme to mohli znieť. Skúsenosť vekov i ľudí o tomto hovorí. O Božej moci i láske. Ba i tí, čo sú po smrti, dosvedčujú pokojným zomieraním, že i v tej najťažšej skúške života, vo chvíli smrti nie sme sami, ale je tu s nami Boh.

Okrem dobrého a mocného Boha máme ešte niečo proti strachu. O čo ide nám povie príbeh Venclovského, ktorý plával štrnásť hodín v slaných vlnách La Manchu bez najmenšieho oddychu a pritom bez strachu, lebo veď plávala povedľa neho loď, na ktorej boli priatelia a tí ho posmeľovali, bol na nej aj navigátor, ktorý ho usmerňoval, a bol tam aj lekár, ktorý ho sledoval a krmil. Áno, nie sme sami. Je tu loď, ktorou je Cirkev. A v nej tí, ktorí sa o nás starajú a vždy niekto, koho Boh posielal do našej blízkosti, keď nie inak aspoň príkazom lásky k bližnému.

Nie, nie je dobré zostať v strachu, alebo v sebaľúťosti stáť na mieste. Pre nás kresťanov by bola hanba a hriech poddať sa strachu a nič nerobiť, alebo zo strachu robiť príliš málo. Život je ako more, ktoré máme preplávať a dôjsť k druhému brehu života. Prekonávajme strach vierou a dôverou v Boha, stávajme sa duchovne silnými prekonávaním i tých každodenných malých strachov.

Kráľovnej mája

Alma Gallová, OSF

*V záplave slnka zriem t'a,
Panna svätá, v srdci t' túžim
hymnu zaspievať, keď v lúčoch
zory, s diadémom hviezdny
vidím t' mesiac dúhu prestierať.*

*Odetá Slnkom! Panna bez
poškvrny, tvoj úbel' šliape podlú
hadu lest', Paliou k nebu dvíhaš
za nás dlane, cez prieky zeme
chceš nás k nebu viesť. My -
deti zeme uštipnuté hadom
trnistou cestou chceme s tebou
ísť. Ach, nenechaj nás, Matka,
zhynúť hladom, hoc v potu
tváre - chceme sväto žiť!*

*Kráľovná mája, uzdrav srdcia
choré, nauč nás bolesť v lásku
premeniť. Vždy zdvihni
padlých, uč nás hl'adieť hore,
kde tróniš v sláve, Panna
prečistá. Zem zažari zas -
vykúpená láskou, zakvitne
čnosťou cesta trnistá. Kráľovná
mája - môj ľud vždy t'a Púbil,
bolesti svoje s tebou znášať vie.
Synovi tvojmu vernosť vekmi
s'úbil, môj národ,
Matka, t'a vrúčne miluje.*

Učme sa skákať do vody

„Išla raz matka s dcérou a s malým synom k rieke,“ hovorí Henri Godin. „Dcéra, zdatná športovkyňa, ktorá vedela okrem iného aj dobre plávať, sa prechádzala s matkou po brehu. Chlapec sa motal nebezpečne blízko pri vode. Matka ho napomínala, no neposlúchal. Nuž, stalo sa, čo sa v takýchto prípadoch stáva. Šmykol sa, spadol do vody a začal sa topiť. A dcéra túto mimoriadne zľú situáciu riešila tak, že sa bedákajúcej matke hodila okolo hrdla a potešovala ju: „Neplač, mama, ak zahynie pre svoju neposlušnosť, budeš mať ešte mňa... a ja budem vždy plniť tvoje prania...“

Jean Dubois vo svojej knižočke *Áno, Pane* pokračuje: „Za takýmto vysvetlením Božieho volania by určite nasledoval smiech, keby ho nepredbiehal plač. Sľubovať nebeskému Otcovi vernosť a oddanosť je pekné... Ale náš sľub je neúprimný, ak nie sme ochotní skákať do vody, ak sa zdráhame dokazovať mu sľubovanú vernosť používaním všetkých síl a schopností v službe hynúcich bratov a sestier.“

Skutočne, sme tu pre službu tým, ktorí nás potrebujú. Na svete nie sme preto, aby sme ho slávnostne odsúdili. Veď ani Pán Ježiš neprišiel na to na zem. Sme tu preto, aby sme pomohli všade tam, kde treba. Ale...

Ale čo ak skočím do vody a už z nej ani sám nevyplávam? — povie si niekto. Súčasný svet sa hemží záchranármi, ktorí nakoniec sami zostali na dne... Problém je zložitejší, ako sa zdá. Riešenie nachádzame v Kristových slovách, ktoré čítame v evanjeliu Siedmej veľkonočnej nedele: „Dal som im tvoje slovo a svet ich znenávidel, lebo nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlým... Posväť ich pravdou...“ (Jn 17, 14-17). Teda je dôležité byť vo svete, lebo máme byť soľou, svetlom a kvasom, ale tak isto je dôležité nebyť zo sveta. Povedané rečou dnešného príbehu: skákať do vody, ale vedieť plávať a byť istený. Pán Ježiš hneď aj hovorí, čo je naša istota — pravda o sebe, o svojich slabostiach i schopnostiach, o vode, o jej hĺbke i nebezpečenstvách: „Posväť ich pravdou...“

Máme teda žiť vo svete, máme skákať do vody a pomáhať z nej na breh, ale pritom dbať, aby sme sa sami neutopili. Veď taký záchranár by nemohol pomôcť ani tomu, kto sa topí. A ešte niečo: záchranárska práca je vždy práca tímová...

MARIÁN BUBLINEC

Úmysly apoštolátu modlitby

Jún 2006

Všeobecný: Aby kresťanské rodiny s láskou vítali každé počaté dieťa a aby láskou obklopovali chorých a starých, ktorí potrebujú starostlivosť a pomoc.

Misijný: Aby kňazi a kresťanskí veriaci považovali dialóg medzi náboženstvami a úsilie o inkulturáciu evanjelia za svoju každodennú službu napomáhajúcu evanjelizáciu národov.

Úmysel KBS: Za našich novokňazov: aby rástli v milosti a v múdrosti pred Bohom i pred ľuďmi.

V stredu, piatok a sobotu

Sú letné kántrové dni.. Záväzný je jeden deň. Obsah letných kántrových dní: „, Prosby za jednotu kresťanov, alebo duchovné povolania.“

Spovedanie

Pondelok	od 17:00	Utorok	od 17:00
Streda	od 17:00	Štvrtok	od 17:00
Piatok	od 17:00		

Sväté omše v siedmom Veľkonočnom týždni

29.V. Pondelok

18.00 + Jozef Baxa

30.V. Utorok

18.00 za rodičov a manžela

31.V. Streda - kántry

18.00 + Karol Macák a jeho rodina

1.VI. Štvrtok

18.00 + členov rodiny Šikulovej

2.VI. Piatok - prvý piatok - kántry

18.00 + Celestín Cíferský a manž. Terézia

3.VI. Sobota - kántry

15.00 sobáš so sv.omšou
René Bihári a Martina Biháriová

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

4.VI. Nedeľa Zoslania Ducha Svätého

8.00 + Anna Huková, Jozef a syn Miroslav

9.15 + Ján Stojkovič, synovia a zaťovia

Skončilo sa Veľkonočné obdobie

Od Svätodušného pondelka sa budeme modliť
Anjel Pána

Liturgický kalendár

29.V. pondelok	sv.Maxim, biskup
30.V. utorok	sv.Ferdinand, kráľ, sv.Zdislava
31.V.streda	Sv.Petronela - kántry
1.VI. štvrtok	sv.Justín, mučeník
2.VI. piatok	sv.Marcelín a Peter, mučeníci - kántry
3.VI. sobota	sv.Karol Lwang a spol., mučeníci - kántry

Slovo na dnes

Ježiš nás naučil vidieť ruku Otca v kráse poľných kvetov, v nebeskom vtáctve, vo hviezdnej noci, v poli pripravenom na žatvu, v tvárach detí i v potrebách druhých.

Ján Pavol II.

ČAROVNÉ SLOVÍČKO

Zle vychované dieťa spoznáme na prvý pohľad i podľa toho, že nevie ani poďakovať. To iste nieje dobrou vizitkou pre rodičov, a tak sa väčšina z nich usiluje viesť svoje dieťa aspoň k základnej slušnosti a vďačnosti. Aj za ten najobyčajnejší cukríček musí dieťa poďakovať a kým to neurobí, rodič nalieha: „Ako povieš? Ty si zabudol čarovné slovíčko? No - veď preto!“ Od detí to dôsledne vyžadujeme, ale sami to čarovné slovo „ďakujem“ veľmi často, aspoň v duchu, zabúdame vysloviť. Keby sme si plne uvedomovali, že nič okolo nás nieje samo od seba, len tak, náhodou, ale je to tu pre nás, ďakovali by sme bez pobádania a pripomínania. O čo radostnejší by bol náš deň, krajší a zaujímavejší! O čo šťastnejší by sme večer zaspávali, keby sme si všetky tie dary pred očami ako vo filme ešte raz premietli a ešte raz za ne poďakovali. To by sme ich ale najskôr museli vnímať ako dary, nie ako náhody.

Vidieť v zdanlivých náhodách Božie znamenie, lásku a náklonnosť, to - ako sa zdá - väčšina ľudí nedokáže. Zrejme to nie je človeku vrozené, musí sa to učiť. Ale ako? Stačí si len pozorne všímať a nacvičiť si to, tak ako učíme deti hovoriť čarovné slovo? Svätý Augustín si túto schopnosť vyprosival krátku modlitbou: „Bože, uzdrav a otvor moje oči, aby som mohol vidieť tvoje znamenia.“ Kto o to nestojí, ten o to ani neprosí; mnohé životne dôležité znamenia prehliadne a ešte tvrdí, že Boh mlčí, nevidí a nepočuje. A zatiaľ je to on sám, kto je hluchý a slepý a ani nezabučí, keď je obdarovaný.

Dnes som si medzi písaním urobila prestávku a odbehla som na chvíľu vybaviť pár nevyhnutných vecí. O pol hodiny som bola späť, ale tých pozoruhodných náhod, ktoré náhodami určite nie sú, som po ceste pozbierala celý rad. Električka mi ušla pred nosom, a tak som mala k dispozícii celých päť minút na to, aby som si detailne prezrela kvietky, lienku a čmeliaky v priekope, okolo ktorej inokedy prefrčím ako ohnivá čiara. Kto sa mi o tú milú relaxáciu postaral? Náhoda? A kto sa mi postaral o to, aby som v nasledujúcej električke stretla človeka, ktorého som sa veľmi potrebovala niečo spýtať a dva dni som ho márne zháňala? Tiež náhoda? Kto čaká na moje čarovné slovíčko a raduje sa z neho? Tiež náhoda?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Judášovo evanjelium

To, že existuje zvitok z tretieho storočia po Kristovi, ktorý obsahuje Judášovo evanjelium sa vedelo už dávno. Ten rukopis sa v však v tomto roku stal doslova „objavom storočia“ a nábožensko-dejinnou senzáciou. Rukopis našli v Egypte pred štvrtstoročím. Jeden pochybný obchodník so starožitnosťami ho ponúkol na predaj. Prešiel mnohými rukami a kým sa dostal do Švajčiarska, bol už v žalostnom stave. Za jeho obnovu možno poďakovať nadácii Ochrana a výskum antického umenia a kultúry založenej v r. 1994.

Podľa informácii koptológa Rudolfa Kassera, tento zvitok obsahuje tri traktáty na tridsaťjeden obojstranne popísaných papirusových listoch v sahidštine, koptickej reči. Jeden z týchto traktátov obsahuje jedno z apokryfných evanjelií, tzv. Judášovo evanjelium. O tomto evanjeliu máme správy už z konca druhého storočia, ako o heretickom spise napísanom pôvodne v gréčtine.

Nález rukopisu teda môže rozšíriť naše poznatky o prvých kresťanských sektách nazývaných gnostické. Apokryfných evanjelií je niekoľko a sú pripisované rôznym apoštolom. Toto, „Judášovo evanjelium“ sa dnes teší veľkému záujmu práve preto, že je pripisované Judášovi, o ktorom je známe, že zradil svojho Majstra. Senzaciechtiví novinári dúfajú, že tento text odhalí „pravé motívy Judášovho“ konania a vrhne negatívne svetlo na autentické evanjeliá uznané Cirkvou. Skutočnosť je taká, že spis vznikol v čase, keď už Judáš dávno nežil, podobne, ako dávno v čase vzniku „ich“ apokryfných evanjelií nežili už ani druhí apoštoli. Sekta, ktorá má na svedomí vznik tohto spisu, pokladá za svätca nielen Judáša, ale aj Kaina a ďalšie negatívne postavy Starého zákona. Judáša oslavujú preto, že on jediný poznal „tajomstvo“, prečo Kristus musí zomrieť, a vraj sa zo všetkých síl pričínil o to, aby sa tak naozaj stalo, takže je záchrancom sveta. Judáš „vytrhol“ Ježiša z rúk temných síl, ktoré chceli jeho smrti na kríži zabrániť, alebo ju aspoň oddialiť.

O tomto apokryfnom heretickom evanjeliu sa môžeme dočítať v spise sv. Ireneja Lyonského. Adversus haereses XXXVIII. 1. Tento cirkevný otec ho pripisuje tzv. gnostikom kainitom, ktorí tvrdia, že tak Kainova vražda, ako aj Judášova zrada boli skutky nevyhnutné, ktoré dobrý Boh predvídal ako nástroje na záchranu sveta. Kainiti oslavovali tzv. „tajomstvo zrady“.

Významné pre nich boli práve tie biblické postavy, ktoré sa postavili proti Bohu - demiurgovi, pretože tento Boh stvoriteľ a zákonodarca bol podľa ich predstavy voči svetu nepriateľský. Túto gnózu (osvieteného poznania) dostal práve Judáš.

S takými osvietenými klamlivými prorokmi mali dočinenia aj apoštoli. Svätý apoštol Ján musel veriacich varovať: Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú z Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov. Božieho Ducha poznáte podľa tohto:

Každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha. Duch, ktorý nevyznáva Ježiša, nie je z Boha. To je duch antikrista, o ktorom ste počuli, že príde, a už teraz je na svete (Jn 4. 1 -3).

Hlučne ohlasované „veľkonočné vydanie“ tzv. Judášovho evanjelia má svojim spôsobom podobné podhubie ako Da Vinciho kód. Vyhlásením senzačného objavu chcú novodobí hlásatelia oslobodenia človeka postaviť na hlavu všetko, čo doteraz ľudia uznávali. Nie je nijakým tajomstvom, komu vyhovuje hlásať také ideologické prevratné zmeny, že všetko, čo bolo dvetisíc rokov biele, je čierne, a čo bolo čierne, je biele. Sú to tí, čo systematicky prevracajú naopak všetky ľudské a mravné hodnoty: zástancovia liberálnej morálky, cez potraty po eutanáziu až po homosexuálne zväzky. (iš) Potiaľ Svetlo.

Rozhlas, televízia, internet, tlač, vlastne tí, čo ich tvoria, sú tým najmocnejším manipulátorom verejnej mienky. Akoby to, čo zaznie alebo sa objaví v médiách, bolo Sväté písmo. Pred niekoľkými dňami v spoločnosti prišla do reči aj otázka Judášovho evanjelia. Aké bolo prekvapenie, keď dvaja múdri, vysokoškolsky vzdelaní katolíci začali ostatných presviedčať, že Cirkev naozaj musí revidovať svoje učenie, lebo najnovšie vedecké výskumy zistili... No a čo sa týka Judáša: iste je pravda, lebo ako by nás bez jeho pomoci mohol Ježiš vykúpiť? Darmo, aj Cirkev musí uznať to, čo vedci odhalia. Na otázku, prečo sa Judáš teda obesil, zavládlo ticho, o tom zrejme tí, čo bezhlavo prijímajú všetko, čo bulvár alebo pveda odhalí. Nedajme sa zmiašť, rozmyšľajme sami a nechajme sa poučiť ozajstnými odborníkmi. Aby veriaci aspoň našej farnosti mohli argumentovať, siahli sme aj po tomto príspevku.

Blumentál, pripravila X. D.

Perina

Ako si kto ustelie, tak si ľahne, hovorí staré príslovie; ja by som k nemu dodal: tak sa i vyspí. Azda je to tiež jeden z dôvodov, prečo sa otvárajú rôzne štúdiá zdravého spánku, kde si môžeme kúpiť vodné lôžka, zdravotné matrace, aromatické vankúše alebo vyhrievané plachty. Dôležitá je tiež solídna perina. A ak už máme všetko kvalitné pohromade, a predsa nemôžeme zaspať, je namieste prehltnúť pilulku na spanie.

A jednou z efektných a nenávykových je čisté svedomie.

Inými slovami...

*„Nie je dôležité,
či máme večer gombíky na perine
urovnané pod bradou alebo pri členkoch.
Dôležité je, aby sme išli pod perinu
s urovnanými vzťahmi k našim blížnym.“*

Max Kašparů „Inými slovami“

svätý Maxim 29.máj

Maxim z Trevíro, biskup (* okolo r. 280 v Sillery, Francúzsko; † 12. septembra 346 (?) v Poitiers, Francúzsko)

Maxim sa stal nástupcom biskupa Agritia na biskupskom stolci v Trevíri. Ukázal sa ako nezmieriteľný odporca arianizmu. Ťažko prenasledovaného patriarchu z Alexandrie Atanáza, ktorého ariáni nenávideli až na smrť a poslali do vyhnanstva, prijali ako milého priateľa. Atanáž žil a pôsobil u neho od 335 do 337. Obhajoval ho aj u cisára Konštantína II. a dosiahol, že sa napokon mohol vrátiť domov. Maxima ariánski biskupi tak nenávideli, že ho na nezákonnej synode v Filippopel dali do kliatby a zostavili zoznam údajných jeho zločinov. Aby prišlo k zmierneniu, cestoval Maxim do Konštantinopolu. Cestou späť sa zastavil u svojej rodiny v blízkosti Poitiers, kde prekvapivo zomrel. Biskup Pavlinus, jeho nástupca, previezol jeho telesné pozostatky do Trevíru.

Dobrovoľne, vedome, z lásky

Je veľkou vzácnosťou, keď lekár, výborný odborník, si do svojej ordinácie pozve ešte lepšieho odborníka a dovolí mu naplno rozvinúť jeho schopnosti. Väčšinou je to neskutočný sen, lebo ľudská závišť, pýcha a strach o prvenstvo zabránia takej spolupráci.

Z tohto hľadiska je veľmi sympatický čin sv. Maxima, trevírskeho biskupa. Keď sa dozvedel, že alexandrijský patriarcha Atanáž bol poslaný do vyhnanstva práve do Trevíra, nezatvoril pred ním dvere. Naopak! Vyšiel ho privítať a s veľkou úctou ho voviedol do svojho sídla. Dal mu najlepšie bývanie, zobral na seba starosť o jeho hmotné potreby a ponúkol mu aj spoluprácu. Na čom? Na vedení biskupstva... Nebál sa, že učený Atanáž sa stane v Trevíre „jedničkou“. Sám sa vedome utiahol a vystupoval ako Atanážov žiak a služobník. Ten kázal a blahodárne sa staral o duše veriacich. Ich spolupráca trvala od r. 336 do r. 337, kedy sa Atanáž mohol opäť vrátiť do Alexandrie.

„Kto je medzi vami najväčší, bude vašim služobníkom“.

Sv. Maxim zobral doslova túto výzvu Pána Ježiša. Vedel, že úrad je v Cirkvi niečím celkom iným, než vo svete. Čím je vyšší, tým viac v ňom treba slúžiť, tým treba byť pokornejším.

Pane, už viem. Podobnosť so sv. Maximom dosiahnem, ak dokážem vyzdvihnúť druhého človeka na úkor seba, keď mu ponúknem lepšie miesto, väčšiu porciu, prvé slovo, keď s ním dokážem spolupracovať na tom, čo i sám robím. Prosím Ťa, pomôž mi pri dnešných stretnutiach s ľuďmi dať seba aspoň raz na druhé, tretie... posledné miesto. Dobrovoľne, vedome, z lásky. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

28.V.2006

12345678901234567890123456789012345667890 12345678901234567890123456789012345667890